

איך להיות הורה

מאת

ענת סרגוסטי

יועצת

זיווית אברמסון

ש לומית ואורי, הוריהם של רותם (3) ושחר (1), תיארו במרכז ליעוץ של מכון אדלר את סדרהיום שלהם עם ילדיהם. אחי יותם הנחה את המרכז ויעץ להורים. **ובך סיפרה שלומית, האם:** הבעיות מתמקדות ברותם. הקושי שלי איך תה קשור בעיקר במאבקי-כוח ביני לבינה. בעבר זה היה מאוד חריף, אבל מאז שהתחלתי ליישם בבית את העקרונות שלמרת בבית

מקבלת חלב בבוקר. בימים האחרונים היא פתאום מבקשת שוקו רווקא בבוקר. ואז אני לא יודעת מה לעשות. אם אני מתעקשת ורוצה לתת לה חלב, אז היא כועסת, ואני חושבת לעצמי: "מה איכפת לי, בעצם, שתשתוק בבוקר?" אחרי שהיא מקבלת את השתייה שלה היא מבקשת עוגייה, מקבלת, אחר-כך היא מבקשת עוד עוגייה ומקבלת, והכל, בטרם הספקתי לשתות את הקפה שלי.

כשעה הזאת, בערך, שחר מתעורר ואני מוציאה אותו מהמיטה ומכינה לו את בקבוק השתייה שלו. רותם אוהבת להגיש לו את השתייה בבוקר. אחרי-כך מגיעה שעת ההלבשה, שהיא מילי-חמה מחודשת בכל בוקר. ברגע שאני מתק רבת לרותם עם הבגדים, היא מתחילה להשתולל ולצעוק ולהתמרד. בוקר אחד הצעתי לה להתלבש לבד, ולי הפתעתי היא הסכימה, אחרי-כך התחרטה ואי-חרי-כך שוב הסכימה, ובסוף התלבשה לבד. זה מאוד שימח אותי ושיבחתי אותה על כך, וסיי-פרתי לכולם, גם לסבים ולסבתות, והיא הר-גישה טוב מאוד, והבטיחה שגם למחרת תתל-בש לבד.

אבל זה היה מיקרה חד-פעמי. בדרך-כלל היא מבקשת שאני לא אלביש אותה בכוח. אני מבטיחה, אבל ברגע שאני מתקרבת אליה עם הבגדים, היא מתחילה להילחם. אני נע-שית עצבנית, צועקת, מתרגזת, מחזיקה אותה בכוח ומלבישה אותה. היא מפעילה כוח נגדי, וזה מסתיים, בדרך-כלל, במכה בישבן ואז היא נרגעת, ואפשר להמשיך להלביש אותה.

לקחת אותה בפ'א'נה

הספר להורים, המצב השתפר מאוד. ניסיתי להימנע ממאבקים איתה, וזה עבד. פתאום, בזמן האחרון, היתה נסיגה במצב, והיום יש לי איתה מאבקים מהבוקר. היום מתחיל כך שלפעמים אני מתעוררת קודם לכן ומעירה אותה, ולפעמים היא מתעוררת לפני ובאה אלי למיטה. אורי, בעלי, אינו נמצא בבית כשעה הוו. כשהיא באה אלי, אני אומרת לה: "בוקר טוב!" והיא עונה כ-בוקר טוב", ונכנסת אלי למיטה ומבקשת שאני אכ-סו אותה.

אני מבינה שהיא רוצה שאעשה בשבילה דברים, ואני לא רוצה לטרוח למענה כל הזמן. אני אומרת לעצמי שאני לא אתן לה להפעיל אותי. אולם, מצד שני, אני לא רוצה להילחם. אני יודעת שאם אני אגיד לה שאני לא רוצה לכסות אותה, היא תכעס. אז בדרך-כלל אני מכסה אותה.

אם היא מתעוררת מוקדם, אנחנו שוככות ביחד במיטה עד שמגיעה השעה לקום. אז אנחנו קמות והיא מבקשת לשתות. אני ניג-שת למיטבה להכין לשתינו שתייה. הנהוג אצלנו הוא שבערב, לפני השינה, היא מקבלת שוקו ובבוקר, כשהיא קמה, היא

ניסיתי לומר לה בבוקר: "כשתהי מוכנה להתלבש, תגידי לי" והחלטתי לעלות לגג ולתלות כביסה. אמרתי לה שהיא לבושה כי פיג'מה, ולכן לא תוכל לעלות איתי לגג. השארתי את דלת הדירה פתוחה, כדי שאוכל לשמוע מה קורה ועליתי לגג. היא ישבה ליד הדלת, ולא העזה לצאת החוצה. כשחזרתי, היא אמרה לי שלא נעים היה לה להיות לבד בבית, ומאז היא לא מוכנה להישאר לבד אף לרגע אחד.

אחרי המילחמה על הבגדים אנחנו עוזבים את הבית, והיא עולה להסעה לגן. אנחנו נפ-רדות בנושק והיא עוזבת במצב-רוח טוב. אבל אני מרגישה מותשת, עייפה ועצבנית, כמו אחרי עבודת-פירך.

ממש לסחוט אותה

צהריים אני לוקחת אותה מהגן הבית. היא כבר עייפה ורוצה לישון. ככל שהיא עייפה יותר, היא עצבנית יותר. וככל שהיא עצבנית יותר, היא עושה יותר פרובוקציות. למשל, כבר באוטו היא מבקשת

לא קמה עד שאני מסיימת את הארוחה. אם היא רוצה תוספת, היא יודעת שהיא צריכה להכות עד שאני אסיים. בסך-הכל הארוחה עוברת בנועם. אני מני-סה לשוחח איתה, אבל מפריע לי שהיא לא מספרת לי ככלל מה קורה בגן, ואני צריכה ממש לסחוט אותה, כדי להוציא ממנה משהו. הייתי נורא רוצה שתספר לי קצת סיפור רים, ורכילויות, כל מיני דברים. אבל היא לא מוכנה.

אחרי-כך אני משכיבה את שניהם לישון. רותם הולכת לישון בלי בעיות. לפעמים שניהם משתוללים, כל אחר במיטה שלו. אחרי-הצהריים, כשהיא מתעוררת מהשי-נה, היא קמה ומתיישבת על הספה בסלון, ומבקשת לראות טלוויזיה. בינתיים אני מכי-נה לשחר את הפירות שלו, ורותם מתחילה להריץ אותי. בתור התחלה היא רוצה כננה. אחרי שהיא גומרת את הכננה, היא רוצה תפוח, ואחרי-כך עוד תפוח, ואחרי-כך מים,

אבל כשהיא מקבלת מים, היא אומרת שהיא רוצה מים בבוקר ולא בכוס, ולי אין רגע אחד של שקט. כל הזמן יש שורה של ניגודים ודרישות. **עד כאן דבריה של שלומית, האם.**

בקשות אינסופיות

אורי, האב, מגיע הביתה כשהילדים אישינים את שנת-הצהריים. הוא סיפר ש-אחרי-הצהריים, כשמוגה-אוויר נעים, הוא יר-צא עם רותם החוצה לגינה-הציבורית או